

praví, že službu ztrávenou před 28. říjnem 1918 nebo po něm v armádě některého ze spojeneckých nebo spřátelených států uvedených v zák. č. 462/19, pokud to není služba legionářská, lze započítati nejdéle do konce r. 1919. Z výrazu zde použitého, totiž z obrátu »lze započítati«, jest patrné, že na započtení služby té není právního nároku, nýbrž že započtení to ponecháno jest volné úvaze žal. úřadu, pokud se týče vlády republiky čsl.

Je-li tomu tak, neměl ani st-l stíhatelného nároku na započtení služby jím uplatňované ve smyslu 3. odst. § 6 a nemůže pak důvodně tvrditi, že nezapočtením služby té bylo porušeno nějaké jeho subj. právo, nechť již odepření služby tu započísti stalo se z důvodů jakýchkoliv. Jest proto lhostejno, zda služba st-lem od 28. října 1918 do 22. května 1919 v Bosně konaná byla službou v armádě některého ze spojeneckých nebo spřátelených států uvedených v zák. č. 462/19 a zda důvod, ježž pro své zamítavé stanovisko uvedl žal. úřad, jest ve shodě se skutečným stavem či nikoli. — — —

Č. 6881.

P o z e m k o v á r e f o r m a: Třebas kupující má kvalifikaci pro přiděl půdy, může stpů odepřítí souhlas ke koupi části zabrané půdy z důvodu, že by prodejem bylo ohroženo účelné provedení poz. reformy.

(Nález ze dne 14. listopadu 1927 č. 23.411.)

V ě c: Jan B. v J. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu stran zcizení zabrané půdy.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: st-l požádal stpů o svolení ke koupi parcely č. ... ze zabraného velkého majetku pozemkového Eleméra H. a podotknul, že by bylo možno tuto půdu započítati vlastníku do jeho nároku dle § 11 zák. záb. Stpů nař. výměrem žádosti nevyhověl, ježto vlastník parcelu onu dobrovolně pro účely poz. reformy odevzdal a stpů parcely té také nutně pro přiděl potřebuje. Schválením odprodeje byl by tento přiděl znemožněn, a tím i účelné provedení poz. reformy. Při tom podotknul, že st-l odkoupil již svého času od velkostatku půdu ve značné výměře se souhlasem obvodové úřadovny.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Stížnost zastává právní náhled, že stpů nemůže odepřítí svůj souhlas ke zcizení zabrané půdy, třeba šlo o pozemek, jehož je zapotřebí pro přiděl tehdy, jestliže strana kupující má kvalifikaci k ucházení se o přiděl, ježto by tím porušil její nárok na přiděl ve smyslu zák. příd. — —

Nss shledal stížnost bezdůvodnou. Dle obsahu svého je nař. opatření odepřením souhlasu ke zcizení zabrané půdy dle § 7 zák. záb. Jak nss ustáleně judikuje, může stpů odepřítí souhlas dle cit. zák. ustanovení tehdy, jestliže by dotyčná dispozice se zabraným majetkem mařila neb ztěžovala účely poz. reformy, zejména jestliže by měla za následek, že by záboru unikla půda, kterou stpů potřebuje pro přiděl dle zák. příd. Stížnost nepopírá, že dotyčné půdy pro přiděl potřebí jest, domnívá se však, že stpů přes to povinen byl udělití souhlas k jejímu prodeji z volné ruky,

ježto by tím cestou § 7 zák. dosáhl téhož cíle, k němuž směřuje zák. příd., totiž doplnění hospodářství st-lova na soběstačnou usedlost. Tento náhled nss nesdílí. Zákon příd. sice ustanovuje, že zabrané půdy možno též použít k doplnění menších hospodářství na soběstačné usedlosti, nedává však nikomu právní nárok na to, aby stpů zabrané půdy skutečně pro příděl, zvláště však pro příděl určitého druhu použil, neboť stát může zabranou půdu přidělit způsobem, který sám za vhodný a předpisům zákona odpovídající uzná. Je-li tomu tak, pak neexistuje ani nárok přídělce, aby půdy potřebné pro účely poz. reformy dostalo se mu cestou § 7 zák. zák., totiž souhlasem stpů-u ke zcizení z volné ruky. St-l mohl by jen tehdy rozhodnutí žal. úřadu právem brát v odpor, kdyby žal. úřad pozemku, o který jde, pro účely poz. reformy použít nemohl nebo nehodlal. V tom směru však písemná stížnost námitek nečiní. — — —

Č. 6882.

Státní zaměstnanci: K rozdílu mezi služebním poměrem »čekatele« a »provisorního úředníka«.

(Nález ze dne 14. listopadu 1927 č. 23.824.)

Věc: Vladimír Sch. v H. (adv. Dr. Jos. Mandič z Prahy) proti finančnímu ředitelství v Užhorodě o úpravu služebního poměru.

Výrok: Nař. rozhodnutí z 30. března 1926 zrušuje se provady řízení. Stížnost do rozhodnutí z 9. června 1926 jednak se odmítá jako nepřípustná, jednak se zamítá jako bezdůvodná. Ostatní stížnosti zamítají se jako bezdůvodné.

Důvody: — — — — —

Služ. poměr čekatelský jest služ. pragmatikou v § 11 charakterisován jako služba přípravná. Dle čl. II. uvozovacího zák. ke služ. pragmatice jsou to čekatelé na místa úřednická. V § 6 sl. pragm. pak se poměr čekatelský zakládá připuštěním k službě přípravné. Modality, za jakých poměr čekatelský může býti zrušen, jsou uvedeny v § 11 služ. pragm.

Naproti tomu zakládá se poměr státního úředníka, a to i úředníka provisorního, »ustanovením« (srov. § 1, 2, 3, 4 služ. pragm.). Definice právního pojmu »provisorní služby« vytýčena jest v § 10 služ. pragm. a jest podle ní základním znakem tohoto služ. poměru jeho odvolatelnost a zrušitelnost (§ 6, odst. 2 cit. zák.). Další zvláštní účinky spojené s prov. služ. poměrem vytkla služ. pragmatika pozitivně v §§ 9, odst. 2, 12, odst. 4, 36, odst. 2, 41, odst. 2, 45, odst. 2, 61, odst. 2 a 86, odst. 2 a negativně v jiných svých předpisech, pokud tyto výslovně neplatí pouze pro úředníky definitivní (srov. n. př. §§ 12. odst. 1, 36, odst. 1, 45, odst. 1 a j.).

Již z těchto předpisů jde, že poměr prov. stát. úředníka jest poměrem zcela odlišným od poměru čekatelského a že na provisorní státní úředníky nelze použít předpisů o čekatelích. Byl-li tedy st-l dekretem hl. fin. řed. v Užhorodě ze 16. listopadu 1924 jmenován provisorním fin.